

bilo potem moje življenje tam v samotnem gozdu! — Veste kaj bi vas prosil? Vzemite Bogomirčka z nama, da bođe meni — bratec."

O ljubo, dobro dete moje, kako plemenito srce bije v tvojih prsih. Rada, prav rada izpolnim tvojo prošnjo. Stopi samó tja k grobu, ter povej zapuščenjej siroti svojo željo." Ivanko pristopi k Bogomiru ter mu prijazno reče: „Bogomir moj ljubi! ne bodi takó žalosten in pojdi domóv!" — „Domóv?" odvrne mu Bogomir, „jaz nimam nobenega doma — sirota sem. Nimam ne brata ne sestre, ne znancev ne prijateljev; domá sem tukaj pri svojej materi, pri njej hočem ostati." — „Res je, da nimaš pravega brata, ali lahko dobiš človeka, kateri te bođe ljubil, kakor bi ti bil pravi brat. Pojdi z menoj, pri meni in mojej materi ostaneš, dokler ti bođe ljubo in drago. Mater sem že prosil za tebe, in rekla mi je, da te rada vzprejme pod našo streho. Zatorej nič se ne boj, in pojdi z nama." To rekši, prime Bogomirčka za roko in ga potegne k sebi. — „Hvala ti lepa za toliko prijaznost; rad grem s teboj, ker vem, da ne bodem daleč od svoje matere, katero vsak dan lahko obiščem."

Tiho so šli vsi trije proti gozdu, kjer je stala lesena kočja uboge vdove.

(Konec prihodnjic.)

Zveličar in sv. Peter, mlatiča.

(Národná legenda; zapisal Tone Kosi.)

Zveličar in sv. Peter prideta necega večera zelo trudna in lačna v hišo neke žene. Prosita za nekoliko jedi, da bi se okrepčala. A žena pravi: „Kaj posebnega vama nimam dati, ker užé sama nimam dosti moke; imam še sicer v skednji obilo žita, a ker ne dobódem nikjer mlatičev, da bi mi izmlatili žito, ne morem zrnja spraviti v malin!“ Žena je bila namreč takó skópa, da so morali mlatiči pri njej vselej glad prebijati, ker niso imeli dovolj jesti, in zato tudi zdaj mlatičev ni dobila.

Žena dá popotnikoma borno večerjo, in kadar se navečerjata, reče Zveličar ženi: „Če res nikjer ne moreš dobiti mlatičev, hočeva ti midva izmlatiti žito. Dajati nama zato ni treba družega, nego vsak dan toliko jesti, da ne bodeva gladna!“ Žena v to privoli in sv. popotnika se spravita takój drugi dan na skedenj ter se pripravita k delu. Zveličar napravi na sredi skednja velik ogenj, naloži okolo ognja polne snope, in glej čuda! V jeden kot je letelo zrnje, v drugi pleve in v tretji prazna slama.

Kadar žena vidi, da mlatiča le pri ognji sedíta in nič ne delata, in da se žito tako rekoč samo mlati, reče jima takój: „Le otidita zdaj, takó si jaz tudi sama lahko omlatim žito, brez da bi vama morala jesti dajati.“

Zveličar ugasne ogenj in oba zapustita skedenj ter se podata zopet na potovanje. A pri odhodu reče Zveličar Petru: „Le idiva, a čez pol ure se ozri, da vidiš, kaj se bođe zgodilo!“

Kadar užé pol ure hodita, ozrè se sv. Peter in vidi hišo žene vso v plameni. — Takój po odhodu Zveličarja in sv. Petra si je namreč tudi žena na sredi skednja naredila ogenj, misleč, da se bođe tudi njej mlatva enako posrečila, kakor prej ónima dvema. Ali zelo se je prevarila: plamen je švigal vedno dalje, in v kratkem je bila vsa hiša pogorela.